

0 1 1 3

A Magyar Hírlap hétvégi melléklete
2018. január 13.
Szerkesztette: Petán Péter
Művészeti vezető: Salát Zalán Péter

E l s ő k

Ady Endre: Mária és Veronika

*Máriától Veronikáig
Ívelnek el a férfi-karok:
Veronikám, asszonyom, Lédám,
Én most álmodni akarok.*

*Álmodni csecsemő-karokról.
Csókold meleg szájjal a szemem:
Kereszt előtt, Halál előtt, most
Máriára emlékezem.*

*Ő küldött csókkal az életbe
S tudtam, hogy testem miért töröm:
Az életért. És mi az élet?
Asszony-öröm, asszony-öröm.*

*Ki szült s ki tanított a csókra?
Asszony. S a halál hajnalán
Altass, Lédám. Hadd álmodjam, hogy
Te vagy az anyám, az anyám.*

Barcelona szemefénye

**„Plattkó olyan választ adott, amelyet a felekezeti türelmesség
megnyilvánulásának nemigen lehet tekinteni”**

Mágneskapus

A magyar futball történetében kutakodva a hőskor nagyjai közül számos játékos neve mellé ragaszthatunk valamiféle olyan titulust, amelynek jelzője az „első”. Ray Ferenc lőtte az első bajnoki gólt, Róka János az első mesterhármast, Manno Miltiadesz volt az első gólkirály, Schlosser Imre az első Európa-szerte is jegyzett csatár, Zsák Károly az első, a kontinens legjobbjai között jegyzett kapus. Néhány hete, e melléklet hasábjain már megemlékeztünk a máig sokat emlegetett legendás Zsák Skajáról, megemlítve nagy riválisát, Plattkó Ferencet is. Az óriási termetű Plattkót is okkal ruházzuk fel egy címmel: ő volt a magyar labdarúgás első légios sztárja, nemzetközi klasszisa Dél-Európában. S talán még azt sem túlzás megjegyezni élete számos részletét felelevenítve, hogy kicsit Kubala, kicsit Grosics, kicsit Puskás volt egy személyben.

Népszerűségére jellemző, hogy – egy rövid hazaruccanástól eltekintve – már egy évtizede külföldön védett, amikor napvilágot látott a Nemzeti Sport által összeállított, 1929 tavaszi 100-ak könyve, amely a kifejező Száz magyar versenyző írásban és képben alcímet kapta, s amelynek szereplőit az olvasóközönség szavazatai alapján állította össze a szerkesztőség. Ötszáz sportolóra voksoltak, olyanokra, akik közül szinte mindenki itthon töltötte pályafutása nagy részét. Plattkó kivételével – őt így sem felejtették el.

Ebből a kiadványból (is) kiderül, hogy Budapesten született 1898. december 2-án. Angyalföldön töltötte gyerekkorát, ott is kezdett futballozni, előbb a BTK (1909–1911), majd a Globus TE (1911–1914) tagja volt. Az első világháború kitörésének évében került az akkor Vasasoknak nevezett piros-kék alakulathoz. Bekerült a III. osztályú válogatottba,

kétszer is megnyerte a II. osztályú bajnokságot, ami már csak azért sem volt nagy csoda, mert a Vasasoknak akkor nagyon erős csapata volt, 1918-ban és 1919-ben is a negyedik helyen végzett az első osztályban.

Plattkót az ország legjobbjai között jegyezték, sőt, már az első, az élvonalban töltött idényének elején, 1917 júliusában bekerült a válogatottba is. (A történelmi kontextus miatt érdekes: a bécsi Fremdenblatt című lap kezdeményezésére, a Vörös Félhold segélyszervezet közreműködésével a Galíciában harcoló törökök javára rendezett mérkőzést játszott Ausztria és Magyarország csapata.)

A magyar kömmün 133 napja alatt a Vasasok játékosainak többsége exponálta magát az új hatalom mellett, miközben a csapat játszott a bajnokságban, de edzés nélkül, mivel a legtöbb embere sokáig távol volt Budapesttől, vagy éppen a munkásmozgalom történe-

tében legendássá lett Vasas-században harcolt, például a várban, a Nádor-laktanyában. Hamarosan Mátyásfüldre, majd Gödöllőre vezényelték őket. A tüzérüteg, amely a „Vasas, ne hagyj magad!” nevet viselte, részt vett fegyveres harcokban, így a Hungária úti Vilmos-laktanyában állomásozó ludovikás tisztek elleni rajtaütésben is.

Plattkót és Katzert, a két legjobb futballistát az inkább szociáldemokrata, mint kommunista Garbai Sándor, a forradalmi kormányzótanács elnöke mellé osztották be személyi szolgálatra. A medvetermetű kapus az előző őszen volt még ennél is nagyobb vesztélyben: elkapta a pusztító spanyolnáthát, amelybe Budapesten harmincezer betegből háromezer belehalt. Az egyik válogatott kapust, Knapp Miksát elvitte, Plattkó túlélte.

„Távol kell élnem hazámtól, az idő és a távolság dacára szívvel-lélekkel magyar vagyok és maradok, amíg csak érezni tudok”

A húszas évek első felében nem volt náluk jobb kapus Spanyolországban:
Plattkó Ferenc (balra) és Ricardo Zamora

Forrás: Magyar Olimpiai és Sportmúzeum

Óda Platkóhoz (részlet)

**És lába nőtt a szélnek
és feje, törzse, karja.
És Platkó mind teérted,
te szőke magyar Platkó.**

**S visszatérted tiszteletére
mert új vért zúdítottál a harc ernyedébe,
a szél egy rést nyitott az ellenfél kapujában.**

**Nem, senki nem feledhet.
Emlékszik az eső, a szél, a tenger.
S mind az aranyló
jelvények, gomblyukaknak sok bezárult világa,
kelyhét érted megint kitérta.**

**Nem, senki, senki, senki,
el nem feledi Platkót!**

**És a végét sem: távozásod,
telivér szőke medve,
ájult zászló, a pálya fölött vállraemelve,**

**Ó, Platkó, Platkó, Platkó,
honodtól messze, messze!**

(Rafael Alberti verse, fordította Somlyó György)

Folytatás az I. oldalról

S ha már a spanyolnáthát, meg a kommun utáni első megtorlási hullámot megúsza, jobbnak látta Bécsbe költözni. A Wiener AF kapusa lett. A hazai sajtó többnyire a budapesti flaszteren is képes volt homokba dugni a fejét, s úgy tett, mintha itthon nem létezne álamatárság, ellenben a külföldre, elsősorban Bécsbe és Németországba kivándorolt játékosokat fizetnék titokban a klubjaik. Alkalmassint utóbbi éppen úgy igaz volt, mint hogy itthon is a labdarúgásból éltek a legjobb játékosok. A Nemzeti Sport 1919. október 14-én megjelent beszámolójából egyébként kiderült, hogy „minden bécsi magyar visszautasítja a profizmus vádját, és bécsi szereplésüket kényszerhelyzetükre vezeti vissza”.

Plattkó és klubtársa, a Törekvés egykori tagja, később az első olaszországi klaszsis magyar futballistaként felbukkanó Ging József elmondta, hogy Budapestről Szombathelyre mentek, ahonnan két-háromheti időzés után Bécsbe utaztak. Gingnek tízezer, Plattkónak hétezer korona megtakarított pénze volt, úgyhogy Bécsben egy ideig pihentek, s csak utána vállaltak szakmájukban állást, Ging mint elektrikus, Plattkó mint vasesztergályos. A tudósítónak feltűntek Plattkó manikűrözött körmei, ami szerinte „vasesztergályosnál kissé szokatlan”, mire azt a felvilágosítást kapta, hogy a kapus finomabb munkát végez a Francini cégnél, heti kétszáznegyven korona fizetésért. A kapus azt, hogy ebből a kis fizetésből hogyan tud megélni és aránylag jól ruházkodni, a megtakarított pénzével magyarázta. Hozzátette, privát helyeken fordul meg, sőt jegyben is jár, úgyhogy nem kell drága étkezédkben költekeznie.

Egyébként Ging és Plattkó együtt laktak és havonta kétszázhusz koronát fizettek a lakásáért. A beszámolóból kiderül, hogy a kapus később felelősségre vonta Konrád I Jenőt, az MTK korábbi játékosát, a bécsi Amateure kiválóságát, aki azt állította, hogy Plattkónak nincs civil állása. Konrád erre a szemébe mondta, hogy tényleg nincs állása, amire a Nemzeti Sport tudósítója szerint „Plattkó olyan választ adott, amelyet a felekezeti türelmesség megnyilvánulásának nemigen lehet tekinteni”.

Nem tartott sokáig a bécsi kaland, mert a magyar szövetség közbenjárására, a FIFA szabályai szerint az osztrákok néhány ma-

gyar légióstól (nem mindegyiktől) megvonták a játékedélyt, így rövid időre Plattkó is hazatért. Védett három bajnokin, de aztán védekeznie kellett, miután sokan úgy találták, a Törekvés elleni bajnokin szándékosan találta el öklözésével a labda helyett Csapkay Károly fejét.

Megint a külföld felé vette az irányt, még Angliába, a Middlesbrough csapatához is elment, de nem tudott leszerződni, mivel nem kapott munkavállalási engedélyt. Részt vett ellenben az első magyar profi válogatott néven elhíresült társaság németországi túráján. Selmeci Józsefnek, a külföldön szereplő magyar játékosok történetét kutató gyűjtőnek írta egy, a hatvanas évek közepén keltezett levelében: „Háromszor győztünk, s ezzel befejeződött a prófáságunk, mert a német szövetség kicsinált minket, s főleg Eidinger vasgyárost, aki alakította saját pénzével a csapatot.” A túrán egyébként a kapuson kívül is többnyire válogatott játékosok vettek részt: Feldmann (MTK), Szendrő (BAK), Viola (Törekvés), Nyúl I (MTK), Ging (Törekvés), Jeszmás (Kispest), Wilhelm (FTC), Pataki (FTC), Kollár (BTC) és a Bécsből csatlakozó Nemes-Neufeld Sándor.

Az öntörvényű kapus nem tudott, s valószínűleg nem is akart beletörődni abba, miért ne élhetne meg abból, amihez a legjobban ért: a futballból. Először csehszlovák útlevelel lement a bácskai Kulára, de ott csak rövid időt töltött, miután a belgrádi cseh konzulátus útján besorozták a cseh hadseregbe. Pestre érve azt mondta: „Csak nyaralni voltam, mindössze egy házi tréningmérkőzésen szerepeltem az AFK Kulában”. Nyolc nappal később elutazott Prágába, beállt katonának, de a szolgálat közben a Sparta csapatában védett. Ezt aztán szemére vetették itthon, a már említett Nemzeti Sport-kiadvány kis-sé patetikusan mentegette: „Kergeti az élet, a sanyarú idők keserve a tehetséges, de földhözragadt embert, s cseh színekben való szereplése nagy megütközést kelt. Pedig a trikó csak a külszín rajta, csak a meggondolatlan, feltörő tehetség hányatottságának a jele, hiszen maga írja önvallomásában: A körülmények kényszerítő hatása alatt távol kell élnem hazámtól, az idő és a távolság dacára is szívvel-lélekkel magyar vagyok és maradok, amíg csak érezni tudok.”

Az 1922–1923-as idényre hazatért, a szövetség visszaamatőrösítette, így védhetett a bajnokságban. A kor legjobb csapatához, az MTK-hoz igazolt, ahol olyan jól szerepelt, hogy ismét meghívták a válogatottba. Ebből aztán megint botrány kerekedett. Az amatőrszellemiségre büszke, azt minden erejével védő polgári sportklub, a MAC felháborodott a beválogatásán: „Mi Plattkó viselt dolgai után nem tartjuk őt megbízhatónak magyar nemzeti szempontból, ezért tiltakozunk a beállítás ellen egyszer s mindenkorra. Azt, hogy Plattkó részt vett a berlini professzionista kalandban, azt, hogy a megkegyelmezés után sem tért vissza anyaegyesületébe (...), hogy a német válogatott mérkőzés előestéjén elutazott Jugoszláviába, ahol szintén a futballból élt, azt, hogy Jugoszláviából visszatérve, nem tudván Budapestet elhelyezkedni az átigazolási tilalom miatt, elment Csehországba, ott tagja lett a jól fizető Spartának, előbb azonban, hogy bejuthasson a Spartába, belépett a cseh hadseregbe, és annak pozsonyi csapatában szerepelt, megírta annak idején az egész szaksajtó, de még a politikai sajtó is.” Az érvek dacára a Ferusnak becézett kapus védett az olaszok ellen, sőt kiválóan védett. Ő állt a válogatott kapujában, aztán 1923. március 11-én, a svájciak ellen megnyert mérkőzésen is – utoljára. Merthogy áprilisban elutazott az MTK dél-európai túrájára, s azután már csak látogatóba jött Magyarországra.

Spanyolországban leszerződött a világ legjobb kapusának tartott Ricardo Zamora távozása után megfelelő utódot kereső FC Barcelona. Talán ez volt pályafutása során az egyetlen alkalom, hogy valakinél olcsóbban „adta” magát: az Ördögnek nem fizette ki a klubja a kért harmincezer pesetát, Plattkó tizenötezerért és egy jutalomjátékért aláírt. Ő lett a katalán klub történetének első nagy-mező légiósa, ha azt vesszük, hogy az elődei vagy Barcelonában éltek, mint a klubalapító, svájci Hans, később Joan Gamper, vagy pedig mint a Barcelona és az ázsiai futball első csillagának tartott, a Fülöp-szigeteken született Paulino Alcántarának, legalább az egyik szülőjük spanyol volt.

Plattkó 1923 és 1930 között védett a Barcelában, a végére tekintélyes dicsőséglisát mondhatott magának. Hatszor lett katalán bajnok (1924, 1925, 1926, 1927, 1928, 1930),

egyszer spanyol bajnok (1929), háromszor a Spanyol Kupa, a Copa de Rey győztese (1925, 1926, 1928). Katalóniai pályafutása nagy részében a kupasorozat még tekintélyesebbnek számított a bajnokságnál, ő is abban élte meg a legemlékezetesebb mérkőzését.

A Barcelona 1928-ban a Real Sociedaddal vívta a döntőt. A finálé első találkozásán Plattkó eksztázisban védett. Az első félidő hajrájában fejbe rúgta a baszkok egyik csatára, emiatt egy időre a balösszekötő Ángel Arocha állt a Barca kapujába. Ám Ferus visszatért, miután összekapcsolták a sebeit. Végigvédte a második félidőt, de a hármas sípszó után ájultan összeesett. A második és a harmadik találkozáson már nem is tudott védeni. Hősiességének a nézőtér szurkoló híres költő, Rafael Alberti állított emléket Óda Platkóhoz című remekművében. (A vers Magyarországon Somlyó György fordításában a hatvanas évek elején jelent meg a 21 vers – a spanyol polgárháború költészete című antológiában. A műfordító a Katalóniában használt alakban, Platkóként írta a nevet.)

Noha Plattkó Ferenc gyakorlatilag profi játékos volt Spanyolországban, a jövedelmét kiegészítette egy autójavító-műhely bérletével és vezetésével. Első kint töltött évében már vásárolt magának egy kocsit, s igyekezett a pénzét befektetni. Ugyanakkor nem volt zsgori, sőt mindig kereste a lehetőségét, hogyan segíthetne a szerencsét próbáló magyarokon. (Ebben nagyszerű utóda volt a hatvanas években Puskás Ferenc és Kubala László is. Kubala, aki az ötvenes években a játékos is lett, ráadásul nem csak ebben hasonlított rá. Mind a ketten a Barcelona csillagai lettek, s mindkettőjükre igaz, hogy pályafutásuk nagyobb részét külföldön töltötték.)

A Színházi Élet annak idején beszámolt arról, hogy Plattkó kivítette Spanyolországba és ott jó szerződéshez segítette Horváth József ökölvívót: „A félelmetes hírű FC Barcelonának tudvalevően Plattkó Ferenc, a mágneskapus a szemefénye, aki a világhírű Zamora szenzációs védéseivel is különb dolgokat produkál. Barcelonában ma Plattkó a legnagyobb sportteknély, akinek jól menő autójavító-üzeme és fejedelmien berendezett, hatszobás lakása van.

Folytatása a IV. oldalon

Máneskapus

**„A jó sorsban élő Franci azonban nem feledkezik meg régi barátairól.
Állandóan érdeklődik az itthoni dolgok iránt”**

Folytatás a III. oldalról

A jó sorsban élő Franci azonban nem feledkezik meg régi barátairól. Állandóan érdeklődik az itthoni dolgok iránt, és boldog, ha valakin segíteni tud. Már egy sereg embert segített ki Spanyolországba. Egy hónappal ezelőtt Horváth Józsefet, a legtechnikásabb magyar profi boksolót vitette ki Barcelonába, mert Plattkó a kapuvédéshez elengedhetetlenül szükséges ruganyosságát a Horváthtól elsajátított boksoló tudásának köszönheti, és ezért még ma is hálás neki.

Plattkóra egyébként jellemző volt, hogy különböző kiegészítő sportokkal javította az erőnlétét, atletizált, úszott és boksolt is. Utóbbiból reflexgyorságának javulását remélte.

A Barcelonában 1930-ig védett, azon a nyáron hazatért. Ma már nincs benne semmi szenzációs, akkor nagy feltűnést keltett, hogy Austro-Daimler autóját Katalóniából Budapestre sofírozta. A Sporthírlap autó-motor rovata hosszú interjút készített vele, amelyben beszélt arról is, hogy Barcelonában hét évvel korábban, amikor kiszereződött, még csak hatszáz autó volt, 1930-ra negyvenötezer lett. Azt is hozzátette, hogy Spanyolország összes autójának a negyede barcelonai. Nem csoda, hogy jól ment autójavítással és garazsírozással is foglalkozó cége. Akkoriban még azt tervezte, hogy autóversenyző lesz, aztán mégiscsak maradt a kapufánál, azaz a futballnál.

Megfordult a madridi Racing Clubban, edzősködött a temesvári Ripensiában, őrizte a Recreativo Huelva, az FC Basel és végül a francia FC Mulhouse hálóját is. Utóbbi két csapatnál már trénerként is dolgozott, sőt harmincöt éves korától, 1933 nyaratól már „csak” edzősködött. Előbb Európában, a francia Roubaix-ban, a Barcelonában, a portói Academicónál, a bukaresti Venusnál, a galaci Gloriánál, a krakkói KS Cracoviánál. A negyvenes éveibe lépve ismét fordulatot vett az élete, egy új kontinenst hódított meg, Dél-Amerikát. Előbb a Colo-Colónál vállalt állást, a chileiek kedvencével azonnal bajnoki címet szerzett. Utána az argentin River Plate technikai igazgatójaként gyarapította sikere-

it és bankszámláját, majd 1941 tavaszán visszatért a Colo-Colóhoz, ahol 1941-ben, 1947-ben és 1953-ban újabb bajnoki aranyakkal örvendeztette meg az indiánfejes klub táborát. Chilében négyszer töltötte be a szövetségi kapitányi pozíciót (1941, 1945, 1950, 1953). Az ötvenes évek közepén visszatért Katalóniába, 1955-1956-ban a CF Barcelonát dirigálta, majd visszarepült a szubkontinensre, s Brazíliában vállalt tehetségkutatói, játékosmegfigyelői szerepet. Miután egy súlyos autóbaleset után csak nehezen épült fel, visszaköltözött Santiago de Chilébe. Ott érte a halál 1983. szeptember 2-án.

RR

Válogatás Jókai Mór elbeszéléseiből

„Cáfolj meg, vagy mondd, hogy Rómában az igazmondás vétek”

Kelet királynéja

(10.)

Odenath halála után öt év mult el már; kelet népei hozzászoktak már a boldogsághoz és szabadsághoz. A nemzeti élet érzete átmelegíté a szíveket. A római szenátus ugyan még szolgatartományai közé számítá Szíriát, de a szomszéd fejedelmek nem küldék többé követeiket, sem a népek az évi adót Rómába, hanem Palmíraba, s Zenóbia bíbor palástban s fején diadémmal fogadá a hódolókat, kik őt kelet királynéjának kezdték nevezni.

Béke volt a szomszédban is, a népeket józan nyugalomban tartá a hatalmas nő közelléte, s egy napon egyszerre négy követ érkezett a világ négy része felől Zenóbia trónja elé.

Nyájasan, de méltóságteljesen fogadá a követeket a kétszeresen hódító asszony: hódító szépsége és hatalma által.

Fegyver és drágakő ragyogott trónja körül, őt magát fehér ruha fődé, melyre bíborpalást hullott, amaz a tiszta erényű nő, ez a hatalmas királyné jelmeze.

Jött az első követ, Armenia királya küldé; csodabalzsamokat s varázsfűszereket hozott, miket bűvész-tudós mágusok készítenek az élet hosszabbítására, s azokat Zenóbia lábaihoz rakva, elfogódott hangon rebegé: „üdv neked, kelet királynéja!” s háromszor veté magát előtte a földre.

A másik követ Perzsiából jött. Sapor király koronája gyémántjait küldé az egykor megvetett ellenségnek, kinek most szövetségéért folyamodott. A követ megcsokolá előtte a földet s elragadtatással kiálta: „üdv neked, kelet királynéja!”

A harmadik követ Indiákról vándorolt ide, tenger mélyéről halászott gyöngyöket s beszélő madarakat hozva a királynének, s amint homlokával érintve a padlat mozaikját, monda: „üdv neked, kelet királynéja!” a madarak utána kiálták – üdv neked, kelet királynéja!

Zenóbia komoly arccal fogadá a hódolókat, tekintetében nem látszott azon mosolygás, melyet gyöngé szívekből szokott előcsalni a hízelgés és szerencse.

Ekkor előállt a negyedik követ. Kemény tekintetű férfi: merész arc, éles szemek, görbe sasorr, vállig meztelen karok;

rövid tunika, vékony bíborszegéllyel; ujján egyszerű aranygyűrű, az is vasszínűre festve; oldalán rövid széles kard; semmi páncél, semmi arany, selyem vagy hímzés öltözetén.

Merészen a királyné elé lépett, fölemelé fejét, s ujjával rámutatva, kemény hangon kiálta rá:

– Le onnan a trónról, asszony! Engem Róma küldött...

Az arcokon az ijedség viaszszíne s a harag lobogványa váltogatá egymást, csak Zenóbia arca maradt nyugodt. Kít a hódolat föl nem emelt, a bántalom le nem süllyesztte.

– Beszélj – monda a követnek –, hanem arra gondolj, hogy neked ki mint követ sérthetlen vagy, mást sértened nem merészség, asszonyt sértened nem dicsőség.

A követ összevonta mellén karjait s rendületlen hangon szónokolt:

– Ez ország Róma tartománya s te Róma alattvalója vagy; e területen senki sem lehet úr, csak akit Róma tesz azzá. Férfjedet a tanács engedé királynak lenni, téged nem ismerünk. A tanács határozata ez. Szíria trónja Odenath halálával ravattallá változott, s a koronát, mely utána sem téged, egy asszonyt, sem fiadat, egy gyermeket nem illet, tartozol férjeddal együtt eltemetni. Ha királyhoz mégy nőül, az ellen senki sem szól, de hogy egy országot válassz férjül, azt tiltjuk neked, s ha te Palmíra neje lettél, Palmíra özvegye fogsz lenni.

Zenóbia arca lángolni kezdé e szavakra. Midőn a római elvégzé beszédét, fölemelkedék trónjában, s belső indulattól reszkető hangon válaszolt:

– Mondd meg Rómának ezt: sem Róma, sem én nem vagyunk urai e földnek; urai egyedül az istenek, kik országokat osztanak, s királyokat kennek föl. E trónt, melyen ülök, nem Róma ajándékozta nekem és férjemnek: kardom vívta azt ki, az övével együtt, egy ellenség kezéből, ki előtt légiókat lerakták a fegyvert, s ki legvittebb császártok alakját polyvával kitömve tartja bálvány istenei templomában – és ez ellenségem én álltam bosszút, míg Valerian tulajdon fia, Róma cézárja, otthon tűzhely és serpenyők között tölté el idejét!

A római arca égett e szavaktól; – igazak voltak.

– És a szenátus, mely reszketett, midőn a barbárok Róma falai előtt állottak, s midőn kardunk megvédte tőlük a keleti határt, megengedte, hogy mi is megpihenjünk saját hazánk földjén, most nem ismer engem; most szégyenel nevemre emlékezni? S ki ez a szenátus? Róma patriciusai talán? az ősi laticlavusok? A Catók, Horatiusok, Flaviusok dicső utódai, a háromszáz patres conscripti unokái talán, kik az égő város piacán currulis székeiken ülve nyugodtan várták be a halált? Ők nincsenek többé. Tiberius, Caligula, Nero, Commodus, Caracella, Heliogabalus – ez örült szörnyetegei a világnak – tövestül kitépték soraitokból e büszkeségeit Rómának s ültettek helyökbe borbélyokat, gladiátorokat, libertinokat, kéjhölgyek fiait! nem elég... paripáikat ültették oda közibetek!...

– Asszony, ne tovább! – kiálta közbe a római.

– Cáfolj meg, vagy mondd, hogy Rómában az igazmondás vétek. És e szenátus szégyenel egy asszonyt ismerni királynak, mely kéjhölgyek előtt hajtotta meg nyakát! és egy római mer büszke arcot mutatni egy asszony előtt? midőn Rómában templom van emelve egy Faustinának, hol őt mint istenszszonyt imádják holta után, ki életében az utolsó gladiátornak volt rimája!...

A római szemeből hullottak a könnyek düh és méltán érzett szégyen miatt.

Zenóbia méltóságteljesen lépett alá trónja lépcsőjéről, s kezét a római vállára tevé.

– Aki az oroszlánt a pusztára küldé lakni, fegyvert is adott neki, mellyel magát védelmezze. Hogy ha Galienus jól megtanult bänni a főzőkanállal, én megtanultam bänni a karddal, s ha neki illik a szoknya és főkötő, melybe férfi lételét megtagadva búvik, nekem meg illik a páncél és sisak, s ha kedve van engem attól megfosztani, jöjjön érte, és vegye el tőlem...

Ezzel ismét felült trónjába.

– Te mondad! – viszonzá a római s sebesen eltávozott.

Folytatjuk

0 1 1 3